

Chương 90: Lục tổng, người nhận thức Hạ Lương để sao

Hạ Vi Bảo tâm tình không tốt, vội vàng rời đi.

Bên trong xe, Đồng tử vỗ vỗ cô bả vai an ủi, “Không có việc gì, người múa rất tốt, lần sau chúng ta còn có cơ hội.”

Hạ Vi Bảo nghiêng đầu đến một bên, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ thất thần.

Ánh mắt thoáng hiện trống rỗng, Hoàng Thượng.....

Thần thiếp nhớ người.

Trận chung kết hạ màn, thân là tổng giám khảo Doãn Mộc Lan tiếp thu phỏng vấn.

“Doãn lão sư, xin hỏi người đối 《vũ động tương lai》 lần này có ý kiến gì không.”

Doãn Mộc Lan tươi cười hào phóng khéo léo, “Tuyển thủ đều thực nỗ lực, cũng thực ưu tú, đặc biệt là Hạ Vi Bảo, cô ấy thật sự làm ta kinh diễm.”

Các phóng viên quen dăm Hạ Vi Bảo, muốn khen cô thật đúng là mất tự nhiên, đây không phải đánh mặt sao mình.

Vì thế chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ, “Đúng vậy, tất cả tuyển thủ đều thực ưu tú, Doãn lão sư, nghe nói lần này người nhận lời mời tổng giám khảo 《vũ động tương lai》, là muốn nhận một người học trò phải không.”

“Đúng vậy.”

“Không biết ai may mắn có thể vào mắt Doãn lão sư như vậy.”

“Có một người phi thường vừa lòng, chỉ là lấy trình độ của ta, phỏng chừng thu không nổi học trò này.”

Bà không có nói tên họ, nhưng trong lòng tất cả mọi người biết rõ ràng.

“Doãn lão sư, không biết có tin đồn người đã nghe hay không, Hạ Vi Bảo từng khẩu xuất cuồng ngôn, cô múa 《Nhu tình như nước》 tốt hơn người, nói người muốn bái cô làm thầy.”

Đây là ý tứ châm ngòi ly gián.

Đối với một người đứng ở đỉnh kim tự tháp mà nói, không bằng một con chuột chạy qua đường, đây là một loại vũ nhục! Tương đương với đánh mặt bà!

Liền trong lúc tất cả mọi người cho rằng, Doãn Mộc Lan sẽ biến sắc mặt, lại thấy bà hơi hơi mỉm cười.

“Đây không phải cuồng ngôn, đây là sự thật, lại nói tiếp cũng rất mất mặt, ta múa vũ đạo thành danh mười mấy năm, cư nhiên còn kém một cô gái hai mươi tuổi. Nếu là thể, đương nhiên muốn bái cô làm thầy, đáng tiếc ta đã không thể nhảy múa nữa.

Có chút tiếc nuối Bảo Bảo chỉ là diễn viên, nếu cô cố ý phát triển ở giới vũ đạo, ta nghĩ, ta sẽ là người dẫn đường tốt nhất cho cô.”

Trong phòng trang điểm, Lâm Mật Nhi trực tiếp đập cúp!

Hai mắt che kín tơ máu, phát ra một tiếng thét chói tai dữ tợn, “A ——”

Vương ca vội nhặt cúp lên, “Ngươi làm cái gì, đây chính là quán quân.”

“Ta muốn quán quân có ích lợi gì!”

Không thể bái Doãn Mộc Lan làm thầy, không quét tài nguyên của bà, lấy quán quân tới trưng bày sao! Hạ Vi Bảo, tại sao ngươi luôn cản đường ta!

Bởi vì tạm thời muốn mở họp, cho nên Lục Hoa Lương trở về có chút muộn.

Vừa mới vào cửa, sắc mặt Phúc Bá lo lắng chào đón, “Tiên sinh, Thiếu phu nhân nhốt mình tại trong phòng, không ăn cơm.”

Lục Hoa Lương nhíu mày, như thế nào lại không ăn cơm, chẳng lẽ là bởi vì cuộc thi đấu hôm nay?

“Ta đi lên nhìn xem.”

Lấy chìa khóa mở cửa phòng, liền nhìn đến Hạ Vi Bảo ôm hai đầu gối ngồi ở trên giường, nghiêng đầu gối lên cánh tay, ánh mắt trống rỗng hoang vắng.

Nhìn thấy Lục Hoa Lương trong lòng căng thẳng.

“Không thoải mái?”

Hạ Vi Bảo bỗng bối rối nhìn khuôn mặt Lục Hoa Lương giống như đúc Hạ Lương đế.

“Lục tổng, ta hôm nay múa, ngươi xem không.”

“Ừm.”

“Đẹp không.”

“Đẹp.” Lục Hoa Lương nghĩ nghĩ, “Về sau không cần múa ở trước mặt người ngoài, chỉ có thể múa cho ta xem.”

Nói chuyện giống nhau như đúc, xuyên qua thời gian nghịch lưu, cùng người đàn ông trong màn trướng minh hoàng trùng điệp.

Hắn ấn cô ở trên giường, váy lụa xanh cởi nửa, vành tai và tóc mai chạm nhau.

Hắn nói, về sau chỉ có thể múa cho hắn xem.

Hạ Vi Bảo ngẩng đầu, hai tròng mắt như giếng cổ đột nhiên nhấc lên sóng lớn.

Ở một khắc kia tim đập rối loạn, sinh ra một loại khao khát hèn mọn nắm bắt không được.

“Lục tổng, người biết Hạ Lương đế không.”